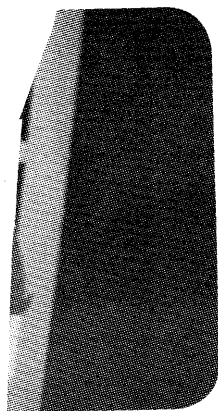

«... Για λίγο φως»

Ο Άλλος Χώρος του Ένα σε φέρνει σε άμεση επαφή με το έργο. Το μαύρο κουτί της αίθουσας δημιουργεί στον θεατή την αίσθηση του εγκλεισμού και της συνύπαρξης με τις μορφές τις επινοημένες από τους δημιουργούς των παραστάσεων που ανεβαίνουν εκεί. Απ' εκεί δεν μπορείς να φύγεις με μια γενική και αόριστη εντύπωση, το κείμενο το απορροφάς και το συγκρατείς στη μνήμη, όπως και τις λεπτομέρειες της υποκριτικής δουλειάς των συντελεστών. Η βασική εντύπωση που αποκόμισα από το θεατρικό έργο του Μιχάλη Πιερή είναι ότι σ' ένα κείμενο συμβιώνουν και περιπλέκονται μεταξύ τους πολλά μοτίβα, το καθένα από τα οποία θα μπορούσε να απομονωθεί, να αυτονομηθεί και να εξελιχθεί. Το κύριο θεματικό μοτίβο αποτελεί η σχέση που συνδέει τον ήρωα του έργου με τον πεθαμένο πατέρα του, τόσο ισχυρή, που δίνει στον τελευταίο το «δικαίωμα» της παρέμβασης στη ζωή του πρώτου. Ένα δίκτυο από μνήμες, ενοχές, τύψεις, αναναπλήρωτες απουσίες, υφαίνεται μεταξύ τους. Μέσα από τον διάλογο των δύο ηρώων του ο συγγραφέας δηλώνει την ιδέα για τους «ζωντανούς νεκρούς», ζωντανούς όσο τους θυμούνται, όσο τους χρειάζονται ή όσο δεν μπορούν να απελευθερωθούν απ' αυτούς οι (πραγματικά) ζωντανοί. Ο Πιερής μιλά για τον Άδη, χωρίζοντάς τον όχι κάθεται, σε Κόλαση και Παράδεισο, αλλά οριζόντια, σε «ζώνη επαφής», από την οποία οι μνήμες μας μπορούν να ανακαλούν εκείνους που διατηρούν σχέσεις με τον Άνω Κόσμο, και στα βαθύτατα Τάρταρα της λήθης.

Από το κύριο θέμα προκύπτουν οι χωριστές ακτίνες των επιμέρους μοτίβων. Ένα απ' αυτά είναι η σύγκρουση των δύο ηρώων για το θέμα του πατρικού σπιτιού που ο Γιος δίνει για αντιπαροχή διακόπτοντας συνειδητά τη συναισθηματική γραμ-

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ